

[Udenrigsministeren.]

Krupps løsladelse. Jeg skal dertil sige, at den naturligvis ikke kan modtages af regeringen, og at jeg må anbefale det høje ting at stemme den ned og gøre det uden yderligere diskussion. Vi savner under denne debat enhver anledning til og enhver mulighed for at tage stilling i dette spørgsmål eller til at opkaste os til dommere i denne sag.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingerne og udsætte mødet. Det genoptages kl. 20.

Mødet udsat kl. 17⁵⁵.

Mødet genoptaget kl. 20.

Formanden: Udvalget angående forslag til lov om udlån til statshusmandsbrug m. m. har afgivet betænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer er omdelt.

Forhandlingen genoptoges.

Ordføreren (Rasmus Hansen): Den radikale ordfører, det ærede medlem hr. Johs. Christiansen, var jo lidt vred, da han talte i dag her fra tingets talerstol. Jeg forstod, at årsagen var, at et eller flere blade har sagt, at det radikale venstre under sin argumentation mod Atlantpagten går kommunisternes ærinde. Det er en lidt voldsom påstand, det kan vi nok blive enige om, men jeg synes ikke, der er nogen grund for det ærede medlem hr. Johs. Christiansen til i den anledning at blive så vred, som han var blevet i eftermiddags. Vi ved allesammen her i tinget, at der ikke er mere kommunisme i det ærede medlem og hans meningsfæller her i salen, end der normalt er honning i en tudse, og det ved befolkningen ud over landet også udmærket.

Jeg synes derfor ikke, der var nogen grund til at blive så fornærmet over en overdrivelse, navnlig når man tager i betragtning den agitation, som drives i den radikale provinspresse mod tilhængere af Atlantpagten. Jeg mindes f. eks., at mit partis formand, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, mit partis politiske ordfører, det ærede medlem hr. H. C. Hansen, og jeg selv en dag i en radikal avis blev omtalt som „rustningskapitalens agenter“. Jeg mindes også, at en radikal

avis en dag i al sagtmodighed offentliggjorde en artikel med en påstand om, at det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) og jeg var de sædemænd, som her i landet havde påtaget sig at sprede det ugræs, som var føjet over hegnet i nazitiden. Se, sådan nogle smagfuldheder kan man af og til støde på i radikale provinsaviser, men hverken jeg eller mine meningsfæller, som er kommet ud for det, har fundet på at tage denne sølle form for politisk agitation mere højtideligt, end rimeligt er. Vi har i al stilhed nøjedes med at give den det skuldertræk, den fortjener, og det tror jeg også det ærede medlem hr. Johs. Christiansen kan stå sig ved. Der er såmænd ingen grund til at tale om, hvad man ikke havde ventet sig i Grundtvigs- og Kristen Bergs fædreland, og jeg tror, der er nogle stykker, som med henblik på, hvad vi har været ude for, med akkurat samme ret kunne tage det som udgangspunkt for en tordentale fra folketingets talerstol.

Men jeg indrømmer, at det naturligvis er af væsentlig betydning at få klarhed over, hvad der er det radikale venstres udenrigspolitiske standpunkt. Det er jo ikke tilstrækkeligt oplysende for os, at det radikale venstre er imod Atlantpagten. Det har vi længe været klar over. Det er partiets naturlige ret, når det er imod Atlantpagten, at kritisere den; det kan vi ikke have nogen rimelig indvending imod, og det har vi som bekendt heller ikke haft. Atlantpagten gælder nu engang for 20 år. Danmark har højtideligt og på gyldig vis sat sit navn under traktaten, og den er derfor Danmarks udenrigspolitik i 20 år. (*Rager:* Det er ikke længere 20 år; der er gået noget af tiden!) Lad mig så sige, at der er godt 18 år tilbage, så har jeg måske tilfredsstillet det ærede medlems sans for det korrekte.

Denne pagt rummer jo visse forudsætninger bl. a. af militær art. Det er ikke kommet som nogen overraskelse for ærede medlemmer af det høje ting; det var noget, vi vidste, da vi tiltrådte Atlantpagten. Det blev fremhævet på en sådan måde, at ingen kunne være i tvivl derom, og der kan derfor heller ikke være noget overraskende i, at man i befolkningen i stigende grad kommer i vildrede med hensyn til formålet med en agitation, som vender sig imod denne politik, der nu engang er Danmarks, og som enhver regering, der måtte komme til i den 20-årige periode, er forpligtet til at handle efter, fordi Danmark har forpligtet sig i de 20 år. Der er derfor ikke noget at sige til, at store dele af befolkningen i stigende grad spørger,